
Húsvét II. hete

Szombat

ApCsel 6,1-7 ■ Jn 6,16-21

„Nagyon megijedtek. De Jézus bátorította őket: »Én vagyok, ne féljete!«”

Az embert félelem keríti hatalmába, ha olyannal találkozik, ami felülmúlja őt és ami fölött nincs hatalma. Ezért keltenek benne rémületet a természet erői: a szélvész, a vihar, a tűzvész, az árvíz vagy a földrengés. De a legnagyobb félelmet a természetet is felülmúló transzcendens világ ébreszti benne: *Nagyon megijedtek.*

Isten az embert olyannak teremtette, hogy érzéke, sőt képessége legyen rá. A természetfelettől való rettegés, az Istentől való sötét félelem már a bukott Ádám sajátja, s ez a félelem közrejátszhatott a bűnbeesett ember vallásainak kialakulásában. Ebben az értelemben lehet igazság a marxi valláskritikában. A kereszténység azonban ebből a kijelentésből született: *„Én vagyok, ne féljete!”*

Ugyanakkor ki mondhatná közülünk, hogy már teljesen evangéliumi ember, és szeretetében nincsen semmi félelem? Mi mindnyájan csak részben vagyunk evangéliumiak, és bizony, még sokszor nagyon is félünk az Istentől. Igaz, néha azzal leplezzük ezt az ősfélelmet, hogy bizalmaskodva, könnyedén, már-már félvállról beszélünk Istenhez vagy Istenről, ilyenkor azonban nem vele találkozunk, hanem csak a magunk alkotta istenképpel, amely nem több ócska bálványnál. Amikor azonban ő maga oldja fel félelmeinket és aggályainkat, nem csupán békesség költözik a szívünkbe, de mindjárt révben is vagyunk.

Milyen csodálatos! Egyszerre igaz az, hogy Jézus velünk hajózik a bárkánkban, s az is, hogy ahol ő van, máris partot érünk. Az előbbi az Egyház misszióját jelenti, amelynek kezdeteiről olvastunk a mai Szentleckében, az utóbbi pedig arra utal, ami örök és változatlan az Egyházban, ahol már elértük az örökkévalóság kikötőjét, s ahol tökéletes dicséretet zengünk az Atyának a Fiú által a Szentlélekben.